

Sevgiliye Mektuplar Gidince

– ScarletFALCON · 08 Mayıs 2012

Merhaba Sevgili

Nasılsın görüşmeyeli? Bugün hangi rengindesin hayatın? Hangi şafağında?

Sonbaharın adım adım kışa yaklaştığı şu günlerde, Ankara'nın rüzgârlı bir sabahından yazıyorum sana bu satırları... Henüz şehrin uyanmadığı, şafağın sökmediği saatlerden...

Biliyorum uzun zaman oldu kalemi elime almalı. Uzun zaman oldu satırlarımla sana ulaşmalı. Oysa gümüşten yağmurlar doldu, yüreğimin en ücra köşelerine... Islandım sensizlikte. Meğer ne çok şey biriktirmişim içime... Yokluğunun acısı, günden güne kamçılıyor yüreğimin duvarlarını ve neredeyse sessiz çığlıklarım sağır ediyor kulaklarımı...

Söylesene sevgili... Nerde başlamıştı bizim hikâyemiz?

Sanırım sen bir mektubunda ben buradan gidiyorum, hakkınızı helal edin dediğinizde kıpırdanmıştı yüreğim... Sana helal edecek ne hakkım geçmişti ki sevgili? Helal olsun dedim ama derken ciğerlerim yandı sanki. Sen gidiyorum dediğinde; nefesim kesildi, iplik iplik damarlarım sökülüyordu sanki... Sana gitme diyemedim... Hava soğuktu o gün, ama benim kadar üşümüyordu Londra... Sen sanki yıllardır benimleymişsin gibi, yanımdan ayrılıyormuşsun gibi; ayrılığın hüznünü yaşadım günlerce... Ve tek bildiğim şeyi yaptım. Yazmak, yazmak ve hiç durmadan yazmak... Yerimde duramıyordum, sığıyordum içime. Aklıma, yüreğime düşen tüm sözcükleri koşar adım paylaşmak istedim. Çünkü yüreğini duyuyordum... "Beni bul, beni bul" diyen yüreğinin sesini...

Düşler gibi uzak görünüyordu başlangıçta sevmeler, ama sandığımdan daha yakındın bana. Mümkün olduğunca seni tanımaya, tanıdıkça anlamaya, anlamlandırmaya çalışıyordum. Günde güne daha da yakınlaşıyor, tanışıyoruz derken, bir sonbahar sabahı, bir veda cümlesi bırakmadan gittin.

Gittin... Ne yazın, ne kışın vardı senin. Ne yerliydin bulunduğun şehirde, nede gittiğin şehirlerde yabancı. Şehirler arıyordun kendine, şehirler buluyordun ama yinede kendine ait bir yer bulamıyordun sevgili... Araf'da kalmış bir halin vardı. Belkide seni oradan çıkaracak doğru kişiyi arıyordun, doğru zamanı... Bunun üzerine çok şey birikiyor içime... " Bir bardak su içsem/ yaralarım dökülür diyordu." Cemal Süreyya. Ya ben, bir bardak su içsem; ciğerlerim dökülür sevgili... Çünkü yaktığın ateşi söndüremiyorum... Bu yüzden bütün dinlediğim şarkılar sana çıkıyor, her şarkıda ayrı bir anlam. Meğer ne çok şarkı severmişim ben. Bunu senin gidişinle anladım. Her yerde senin izlerin, hala sen varsın sevgili...

Gittin... Belki de hiç gelmemiştin bana. Ben geldiğini sanmıştım. Düşlerdeydin belki de beni sen uyandırmıştın gidiyorum dediğinde... Oysa seninleyken umutlardan ve düşlerden yapılmış bir yatakta yatıyordum sanki. Düşlerimden bir yuva kuruyordum. Çocuklarımız oluyordu. Biri kız, biri oğlan. Kızın gözleri san benziyordu, oğlanın gözleri de bana... Gülüşlerini senden alıyordu ikisi de, tıpkı senin gibi güzel gülüyorlardı. İcini birlikte ısıttığımız ve bacasında sevgi tüten bir yuvamız oluyordu...

Gittin... Suskun şehirlere döndüm, bir kıyı kasabasının yalnızlığına... Hani yaz aylarının gelmesiyle coşup taşan ve sonra kışa doğru kendi başına kalan kıyı kasabalarına döndüm. Gelmiş ve gidiyordun benden... Hüzünlü bir eylül, hasret kokan bir ekim kalmıştı senden geriye... Kendi içine dönen, kendi gerçeğiyle yüzleşen ve bir düşe inanıp, bir hayale kapılıp da yarım kalmış duyguları taşıyan insanların dünyasına döndüm. Kendi yalnızlığıma...

Ben hesapsızca, sorgusuz sualsiz, ön yargısız geliyordum sana. Ne yaşanacaksa, nasıl yaşanacaksa, nerde yaşanacaksa ve sonu nereye varacaksa ve adı ne olacaksa bu paylaşımın ben varım diyerek geliyordum sana: Hem de tüm şeffaflığımla... Ama ben sana doğru geldikçe sen filtreler koyuyordun, hendekler kazıyordun, duvarlar örüyordun etrafına... Bir med cezir-i yaşar gibi, önce doldurduğun bütün boşluklarımdan şimdi birer birer çekiliyordun. Yıllarca hüküm sürdüğüm topraklardan sürülmüş gibi hissediyordum. Özgürlüğü elinden alınmış gibi... Bu yüzden öksüz bir çocuğun hüznüne bürünüyorum...

İşte yokluğun; kırık dökük bir yolda, yalın ayak yürümek bir derviş edasında... Yokluğun canını acıtan, içine düştüğüm boşluk, yokluğun sözcüklerin tükenmesi... Yokluğun kaç bilinmeyenli denklemin ortasına düşmek...

Bütün bu yaşananları geride bırakıp hüznün bulutlarını aralayıp tek bir soruda takılı kalıyor aklım... Neden? Çünkü adını koyamıyordum gidişinin... Beklide sen aşka inanmıyordun, kimbilir... Kalıplaşmış, kurallı düşlerin vardı senin. Söylediklerinle davranışların tamamlamıyordu birbirini... Sözlerinin hükmünü yine sen siliyordun... Beni bırakman değilde, daha çok kendine yalan söylemen yaralıyor beni...

Ne zaman sevsem bu ülkede, hep bir yanım eksik kalıyor. Elbette alışacağım, elbette saracağım kendi başıma yaralarımı, tıpkı daha önce sardığım gibi. Bunu da öğreniriz elbette, gururla ve onurla bir aşk yarasını yürekte taşımasını... İşte bu yüzden kaçıyorum bu ülkeden ne zaman sevme ülküsüne kapılsam sürekli yaralıyor, acıtıyorlar yüreğimi...

Şafak kirini soyuyor gecenin,
Oysa ben soyamadım, temizleyemedim ruhumu...
Gözlerimde espionaj bir korku...
Susamışım adın kurumuş dudaklarımda

Karışan kavramlar arasında, kavga eden sözcükler, hayal kırıklıkları, yorulmuş bir zihin, yorulmuş bir yürek ve yorulmuş bir aşk. Zamanın ruhu mu böyle sevgili? Yoksa biz mi beceremedik zamana ayak uydurmasını...

Gittin... Yetim kaldı sevdam. Suskunluğun incitti ruhumu... Fakat ne zaman aklıma gelsen, içimde bazı başıboş duyguların, bir kırlangıç sürüsü gibi, sessizce ve hızla, bu sıcak hayale doğru akmaya başladığını seziyorum...

Her şeye rağmen sen kal ben gideyim demek isterdim ama bunu söyleyemedim bile... O kadar hukukumuz yokmuş meğer... Şimdi gitme zamanı bende, sıra bana geldi galiba...

Bugün hüzünle ayrılıyorum ülkenden. Uçağın kanadına takıyorum hüzünlerimi... Gözyaşlarım bulutlara dönüşüyor ve ben giderken sağanak sağanak rahmet düşüyor senin şehrine... MFÖ çalışıyor... "Bu sabah yağmur var İstanbul'da/ Gözlerim dolu dolu oluyor bilinmezliğe...

Beni dinleme nezaketine, katlandığın için teşekkür ediyorum... Sen her şeye rağmen mutlu ol sevgili... Ben gidince, sen mutlu ol sevgili... Ben gidince mutlu olur musun sevgili?

Doğın ORMANKIRAN